

Ernest Mandel:

Utkast till teser om den judiska frågan

(1 januari 1947)

Ur **Fourth International**, [Vol.9, nr 1](#), januari-februari 1948, s. 18-24.

Antagen av Fjärde internationalens internationella sekretariat.

Innehållsförteckning

1. Den judiska frågan i den kapitalistiska världen.....	1
Sionismens utopiska och reaktionära karaktär.....	3
2. Den judiska frågans nuvarande plats över hela världen.....	4
3. Ett handlingsprogram.....	6
4. Palestinafrågans nuvarande plats.....	7
5. Vår utgångspunkt.....	9

När Fjärde internationalens internationella sekretariat presenterade sitt utkast till teser om den judiska frågan, som utarbetades för ett år sedan, gjorde man följande uttalande:

”Med hänsyn till att det är första gången denna fråga tas upp i våra led, och att diskussionen sannolikt kommer att ge upphov till många bidrag, lägger Internationella sekretariatet fram dessa teser som en allmän inriktning, men är berett att under diskussionens gång vid behov komma med förtydliganden, tillägg eller korrigeringar.” - Red.

1. Den judiska frågan i den kapitalistiska världen

I alla tider har ödet för judarna, ett handelsfolk vars överlevnad bland andra folk har sin grund i en speciell social funktion, avgjorts av den allmänna samhällsutvecklingen, en utveckling som ledde till förändringar i deras förhållande till de olika klasserna. Den borgerliga revolutionen i Västeuropa öppnade dörren till ghettona och drog in de judiska massorna i det omgivande samhället. Judarnas assimilering tycktes vara ett fullbordat faktum. Men den kapitalistiska utvecklingen i länderna i Central- och Östeuropa, dessa väldiga reservoarer av judar som i århundraden hade varit hänvisade till att fungera som mellanhänder, inleddes vid en tidpunkt då världskapitalismen redan hade inlett sin imperialistiska fas. De urgamla bytes- och produktionsförhållandena genomgick en abrupt omvälvning som berövade judarna den materiella basen för sin existens, samtidigt som det inte fanns någon utbredd industrialisering som kunde ha gjort det möjligt för dessa miljontals nu överflödiga mellanhänder att införlivas i proletariatet. Därmed blockerades de judiska massornas sociala skiktning. En liten del av judarna blev kapitalister eller proletärer; en större del emigrerade, och bröt mot den tendens till fullständig assimilering som pågick i västländerna. Den största delen blev kvar i ett eländigt tillstånd som småhandlare, för att ”manglas sönder mellan [de] två system, feodalismen och kapitalismen, som på ömse sidor om dem vittnar om varandras rutenhet” (A. Leon, *Marxismen*)

och judefrågan).

I det förflutna hade de antisemitiska rörelserna alltid en direkt eller indirekt social bas. De var rörelser inom olika samhällsklasser vars intressen vid en viss tidpunkt kom i konflikt med judarnas sociala funktion. Antisemitismen i början av nittonhundratalet var ingalunda annorlunda.

- 1) I de efterblivna länderna i Östeuropa kunde reaktionära politiska krafter förvandla massornas missnöje och förtvivlan till återkommande pogromer – ty småfolkets hat mot den judiske ockraren och pantlånanaren, den judiske småhandlaren och butiksinnehavaren, var en obestridlig social verklighet.
- 2) I länderna i Centraleuropa hade de antisemitiska rörelserna, som t.ex. borgmästaren Luegers rörelse i Wien, sina sociala rötter i den skärpta konkurrensen bland högutbildade och inom den kommersiella medelklassen, som översköljdes av en våg av judiska invandrare.
- 3) I Frankrike hade den antisemitiska rörelse som bröt ut vid tiden för Dreyfusaffären sitt sociala ursprung i aristokratins hat mot de judiska bankirer som hade köpt upp deras slott, och hos aristokratins söner som såg de karriärer som tidigare enbart hade varit ”reserverade” för dem, nu besättas av dessa farliga konkurrenter. Under en tid lyckades dessa samhällsskikt vända de uppflammande nationalistiska känslorna hos en stor del av småbourgeoisien mot judarna.

Med rötter i specifika sociala konflikter tog sig de olika antisemitiska rörelserna de mest skiftande uttryck, alltifrån fenomen av yttersta barbari (de ryska pogromerna) till att formulera de ”subtila” nationalistiska teorier som var karakteristiska för den imperialistiska epoken (Charles Maurras).

I Västeuropa hade de sociala möjligheterna att assimilera judarna skapat en stark ideologisk rörelse för fullständig assimilering. I Östeuropa var det omöjligt med en omfattande assimilering av judarna, och det ledde till en stark strömning i riktning mot en nationell renässans och för att bevara de nationella särdragen. Det var inom de stora grupperna av judiska massor i Polen, Litauen, västra Ryssland, Ungern, Rumänien och Slovakien som det utvecklades en ny litteratur på jiddisch, en ny folklöre, ett intensivt självständigt kulturellt och till och med politiskt liv (Bund i arbetarrörelsen). På de ställen där de judiska massor som hade emigrerat till USA åter hänvisades socialt till vissa ekonomiska områden, och där de var samlade geografiskt, fortlevde denna rörelse även i dessa länder. Lenin var den enda i Andra internationalen som förstod att tillämpa den marxistiska strategin på den nationella frågan, och han förkastade all pedantisk formalism i sin bedömning av denna strömning. Han utgick från att det revolutionära partiets uppgift var att införliva varje strömning för kulturell och nationell självständighet som motsvarade de arbetande massornas verkliga strävanden i den proletära befrielseströrelsen. Det var därför han erkände att den judiska rörelsen ur socialistisk synvinkel var lika *legitim* som den polska eller tjeckiska. De judiska arbetarnas uppgift bestod i att tillsammans med arbetarna i det land där de bodde kämpa för att störta kapitalismen. Efter det skulle de lämnas helt fria att organisera sin nationella och kulturella ekonomi som de ville.

Den sönderfallande kapitalismens epok är också en epok där krisen för den judiska frågan blir allt intensivare. Inflationen, det ökade trycket från finanskapitalet och slutligen den djupa ekonomiska krisen, ruinerade miljontals småhandlare och köpmän och underblåste kraftigt deras hat mot sina judiska konkurrenter. I Central- och Östeuropa skapade den fruktansvärda arbetslösheten bland de intellektuella arbetarna, och de högutbildades alltmer förtvivlade situation, ett klimat som var

särskilt gynnsamt för uppkomsten av stora småborgerliga massrörelser, som hittade ett av sina ideologiska vapen i antisemitismen. I länderna i Östeuropa blottade dessa rörelser en mycket djup folklig strömning som fick sitt uttryck i mängder av blodiga utbrott. I Tyskland hade statsmakten hamnat i händerna på de nazistiska härskarna, och det var staten som från högsta ort organiserade förföljelsen och senare utrotningen av judarna. I den meningen bär den förfallande kapitalismen, som medvetet lade makten i händerna på ett gäng blodiga brottslingar, det fulla ansvaret för de europeiska judiska massornas fruktansvärda öde under kriget. Den tyska imperialismens utrotning av de europeiska judarna är en varning till alla andra folk, och visar vilket öde som väntar dem så länge dagens samhälle fortsätter att förfalla.

Sionismen uppstod inom den judiska småbourgeoisin i Centraleuropa som en reaktion mot det tidiga 1900-talets pånyttfödda antisemitism. Som en typisk småborgerlig rörelse saknade den under lång tid stöd från den judiska borgarklassen och förblev isolerad från folkmassorna. Under Första världskriget ville den brittiska imperialismen använda sionismen som ett verktyg för att etablera sig i Palestina, och med hjälp av Balfourdeklarationen tycktes den erbjuda sionismen en möjlighet att bli verklighet. Vid den här tiden inleddes ett litet flöde av kapitalimport och en liten rörelse av invandring. Det var dock först efter Hitlers maktövertagande och den europeiska judenhetens plötsliga fall ner i avgrunden som dessa två rörelser ”påskyndades”, även om de hindrades både av ett nationalistiskt utbrott bland araberna och av den brittiska imperialismens politik, som satte upp allt fler hinder för ett judiskt intrång i Palestina. För det revolutionära proletariatet måste sionismen betraktas som en rörelse som är både utopisk och reaktionär:

Sionismens utopiska och reaktionära karaktär

Utopisk:

1. Därför att sionismen tror att en ”harmonisk” utveckling av produktivkrafterna är möjlig inom en ”sluten ekonomi” i Palestina, mitt i en kapitalistisk värld som genomgår allt större ekonomiska omvälvningar. Den enorma utveckling av den palestinska ekonomin som skulle vara nödvändig om flera miljoner invandrare ska införlivas, går inte att förverkliga inom ramen för dagens kapitalistiska världsekonomi.
2. Därför att sionismen menar att det är möjligt att skapa en judisk (eller binationell) stat trots 50 miljoner arabers öppna fiendtlighet och trots att den arabiska befolkningen växer i samma proportion som den judiska invandringen och den gradvisa industrialiseringen av landet.
3. Därför att sionismen hoppas kunna nå detta mål genom att förlita sig på spelet mellan stormakterna, som i själva verket bara vill använda den sionistiska rörelsen som en bricka i sitt spel om makten i arabvärlden.
4. Därför att sionismen tror att det är möjligt att neutralisera antisemitismen i hela världen genom att helt enkelt ge judarna en nationalitet – trots att antisemitismen har djupa sociala, historiska och ideologiska rötter som kommer att bli allt svårare att rycka upp i takt med att kapitalismens dödsryckningar förlängs.

Reaktionär:

1. Därför att sionismen tjänar som ett stöd för Storbritanniens imperialistiska herravälde, genom att

ge imperialismen en förevändning att agera som ”skiljedomare” mellan judar och araber, genom att kräva att det brittiska mandatet upprätthålls, och genom att utveckla en ”sluten” judisk miniatur-ekonomi inom vilken de arbetande massorna har en mycket högre levnadsstandard och andra omedelbara intressen än de arabiska arbetande massorna.

2. Därför att den skapar en nationalistisk reaktion hos de arabiska massorna, splittrar arbetarrörelsen utifrån rasgränser, stärker både judarnas och arabernas ”heliga union”, och därmed gör det möjligt för imperialismen att vidmakthålla konflikten genom att behålla sina trupper i Palestina.

3. Därför att den fördröjer rörelsen för en jordbruksrevolution genom att köpa mark från de stora arabiska jordägarna, och med hjälp av utländska subventioner brukar marken som ett ”slutet” judiskt jordbruk inom det arabiska palestinska jordbruket. På detta sätt återupprättas i viss mån de stora jordägarnas ställning, jord tas från de arabiska bönderna, och viktigast av allt är att de judiska massorna i Palestina inte har något intresse av att kämpa för en uppdelning av *efendiernas** jord bland de arabiska massorna, eftersom det skulle innebära att deras jordköp inte kan fortsätta.

4. Därför att den bromsar de judiska arbetarmassornas deltagande i klasskampen i resten av världen, skiljer dem från världsproletariatet, ger dem självständiga mål att sträva efter och skapar illusioner att det går att förbättra sin situation inom ramen för den sönderfallande världskapitalismen.

Av alla dessa skäl har den revolutionära arbetarrörelsen alltid fört en hård kamp mot den sionistiska ideologin och praktiken. De argument som sionismens ”socialistiska” företrädare för fram för sin sak är antingen de klassiska *reformistiska* argumenten (”möjligheten att gradvis förbättra de judiska massornas situation”); eller de *socialpatriotiska* argumenten (”först måste man lösa den nationella frågan för alla judar innan man kan närma sig lösningen av de judiska arbetarnas sociala problem”); eller de klassiska argumenten från *imperialismens försvarare* (”judarnas intrång i Palestina har inte bara utvecklat industrin utan också arbetarrörelsen, massornas allmänna kultur, deras levnadsstandard osv.”) – argument som förs fram av kolonialismens försvarare i alla länder.

2. Den judiska frågans nuvarande plats över hela världen

Efter andra världskriget framstår judarnas särskilt tragiska situation som en symbol för mänsklighetens tragiska förfall till barbari. Efter den europeiska judendomens fruktansvärda tragedi står judar över hela världen inför att fientligheten mot dem återupplivas bland stora befolkningsgrupper.

- 1) Två år efter ”befrielsen” lever mer än 100.000 judar i *Europa* fortfarande kvar under koncentrationslägrens ökända regim. Under sina militära operationer kunde de imperialistiska herrarna förflytta miljontals människor på några få dagar, men trots tjugo månaders sökande har de inte kunnat finna någon som helst tillflyktsort för dessa olyckliga överlevande från nazisternas läger. Det finns knappt en miljon judar kvar på hela kontinenten.
- 2) I *Palestina* står 700.000 judar inför en arabvärld i full revolt. Den egyptiska och syriska kapitalismens utveckling lägger ekonomisk konkurrens till de många orsakerna till en militant antisionism. Den brittiska imperialismen och de arabiska feodaltherrarna och borgarklassen kommer för sin del att göra allt de kan för att vända de förtryckta arabiska massornas hat mot judarna och utse dem som syndabockar. Judarna i Palestina riskerar

* *Efendi* är en aristokratisk titel som användes i Osmanska riket ungefär motsvarande engelskans ”Lord” eller ”Master” – öa.

således att utplånas under den omfattande explosion som utvecklas i Mellanöstern.

- 3) Under sin kamp mot oppositionen har byråkratin i *Sovjetunionen* utnyttjat den antisemitism som finns latent inom bondemassorna och arbetarklassens underutvecklade skikt. Under den första och andra femårsplanen drogs miljontals judiska köpmän och hantverkare in i byråkratin lägre och mellersta delar som ingenjörer, tekniker, direktörer för kooperativ och i kollektivjordbrukens övre skikt. I västra Ryssland utgör de den del av byråkratin som har den mest direkta kontakten med de förtryckta massorna, och det är därför till stor del mot dem som massornas hat mot regimens parasiter och profitörer riktar sig. De blodiga pogromer som den inhemska befolkningen inledde vid tiden för den tyska invasionen gav mycket tydliga bevis för att detta hat har intensifierats (70.000 judar dödades i Kiev på tjugofyra timmar). En skärpt social kris i Ryssland och utrensningar under ett inbördeskrig skulle säkerligen leda till att de judiska massorna utrotas om kontrarevolutionen segrar.
- 4) I USA kommer det faktum att judarna är koncentrerade till vissa sektorer inom småindustri och handel samt till kommersiella och högutbildade yrken, att den akuta ekonomiska kris som väntar kommer att leda till en skärpt konkurrens. Det kommer att ge en stark materiell bas åt den antisemitism som nu existerar i latent form. Att utnyttja reaktionära fördomar mot "rasminoriteter" har länge varit de amerikanska fascistgangstrarnas favoritvapen. I den mån den skärpta sociala krisen, politiseringen av arbetarrörelsen och den amerikanska "demokratis" snabba förfall leder till att det utvecklas ett fascistiskt massparti, kommer antisemitismen och agitationen mot svarta att anta gigantiska proportioner. Judarnas öde i USA är mycket nära förknippat med hur det går för den amerikanska arbetarklassens enorma kamp mot yankeebourgeoisien. Om den sistnämnda segrar genom att upprätta en diktatur, så skulle det snabbt leda till en katastrof för judarna som endast kan jämföras med den katastrof som Hitlers maktövertagande innebar för judarna i Europa.

Den ändlösa serie av prövningar som de judiska massorna i Europa utsatts för har utan tvekan påskyndat framväxten av *ett nationellt medvetande*, både bland de överlevande och bland de judiska massorna i Amerika och Palestina, som känner sig nära knutna till sina bröders öde i Europa. Detta nationella medvetande visar sig på följande sätt:

- 1) De judiska massorna vill nu i allmänhet bekräfta sin egen *nationalitet* i förhållande till andra folk. Den våldsamma judiska nationalismen motsvarar förföljelseernas och antisemitismens våld.
- 2) De judiska massorna i Europa ser fram mot utvandring. Alla gränser är hermetiskt tillslutna, och som ett resultat av de allmänna förhållandena i efterkrigstidens värld och i linje med den starka vågen av nationalism, uttrycks judarnas strävan att lämna en kontinent, som för dem bara är en stor kyrkogård, främst i en sionistisk önskan att åka till Palestina.
- 3) Inom den sionistiska rörelsen har kampen för den "judiska staten", som hittills uteslutande förts av extremhögern ("revisionisterna"), nu tagits upp av alla partier ("Biltmore-programmet") utom den centristiska ungdomsrörelsen *Hashomer Hatzair*.

Massornas återuppväckta nationella medvetande är ett resultat av kapitalismens förfall, som återuppväcker alla de problem som hade lösts under dess expansionsperiod. Med en fast grund i sitt program och i en vetenskaplig analys av situationen i Palestina, men samtidigt med hänsyn till de

judiska massornas faktiska sinnesstämning, måste Fjärde internationalen inse att dessa massors önskan om en egen nationell existens är legitim. Fjärde internationalen måste konkret visa att de inte kan förverkliga sin nationalitet i det sönderfallande kapitalistiska samhället, och i synnerhet inte kan förverkligas och dessutom är reaktionärt i Palestina. Fjärde internationalen måste visa att judarna precis som alla andra folk på jorden inte kan försvara eller slutgiltigt erövra sin egen nationalitet genom att bygga ”slutna” stater och ekonomier, utan att den enda realistiska ram inom vilken ett folks fria och normala utveckling idag är möjlig är en socialistisk planerad världsekonomi. Fjärde internationalen måste göra de judiska massorna medvetna om de fruktansvärda katastrofer som väntar dem om kapitalismens förfall fortsätter. Att integrera den judiska frigörelserörelsen i den globala arbetarklassens rörelse är det enda som kommer att möjliggöra en harmonisk lösning av den judiska frågan. En socialistisk planekonomi, som ”fullständigt förändrar jordens topografi” (Trotskij), kommer att garantera alla som önskar det en egen nationell existens inom ramen för Världens Förenta Stater.

3. Ett handlingsprogram

Men Fjärde internationalen kommer aldrig att vinna ett avgörande inflytande över de judiska massorna bara genom att förkunna att den socialistiska revolutionen är det enda som kan leda till deras frigörelse. Endast genom att ta ledningen för en omfattande proletär *internationell solidaritetsrörelse* för offren för den imperialistiska och fascistiska förföljelsen, endast genom att i praktiken visa judarna att de lösningar som den revolutionära rörelsen föreslår ger större hopp och är mer realistiska än den sionistiska ”lösningen” – endast på detta sätt kommer Fjärde internationalen vid nästa vändning lyckas dra in de judiska massorna i den internationella kampen mot imperialismen. Att gå mot den sionistiska strömningen och mot den ställa en annan *omedelbar och konkret* lösning är två oundgängliga faktorer för att förbereda nästa steg. När de judiska massorna har gått igenom sin desillusionerande erfarenhet av sionismen, och har lärt sig det meningslösa i sina ansträngningar och uppoffringar, kommer de att vända sig till oss – förutsatt att vi förstår hur vi idag ska närma oss dem med våra lösningar och en oförsonlig kritik av sionismen.

- 1) Fjärde internationalens alla sektioner måste föra fram parollen: ”*Öppna dörrarna till alla länder för de judiska flyktingarna! Avskaffa alla restriktioner för invandring!*” Denna paroll måste å ena sidan speciellt stödjas i USA, och å den andra av de engelska, kanadensiska, franska och alla de latinamerikanska sektionerna. De sistnämnda, särskilt de argentinska och brasilianska sektionerna, och även vår australiska sektion, måste till detta lägga parollen: ”*Avskaffa alla diskriminerande ras- och religionsklausuler i invandringslagstiftningen!*” Varje konkret tillfälle (klagomål över bristen på arbetskraft och befolkningsminskningen, partiellt öppnande av landet för vissa kategorier av invandrare, aktioner till minne av fascistens offer, etc.) måste utnyttjas för att väcka arbetarklassens allmänna opinion i landet och kräva att konkreta aktioner inleds som ett sätt att få omedelbara resultat. Resolutioner som CIO:s måste användas som utgångspunkt för att kräva åtgärder från den Fackliga världsfederationen, för att organisera gemensamma rörelser i de delar av ekonomin och samhället som är mest redo att uttrycka sin solidaritet i handling (sjömän, statsanställda, etc.) genom strejker, organiserat sabotage av diskriminerande åtgärder, protestaktioner, gemensamma möten och manifestationer, etc. *Endast i den mån våra sektioner kan bevisa för judarna att de för en verklig och effektiv kamp för att öppna sitt eget land för invandring – endast så*

kommer de att lyckas få judarna att välja invandring till dessa länder i stället för till Palestina, eftersom invandring till Palestina då skulle bli svårare och samtidigt utgöra en handling som strider mot de antiimperialistiska massornas intressen i Mellanöstern.

- 2) Alla Fjärde internationalens sektioner måste på allvar ägna sig åt uppgiften att bekämpa den antisemitiska ideologin som finns eller stadigt sprider sig till stora befolkningsskikt i alla länder. Detta desinficeringsarbete är desto mer angeläget eftersom den ”officiella” arbetarrörelsen, vare sig det beror på konservatism, feghet eller snävt partipolitisk beräkning (det franska KP:s antitrotskism uttrycks inte sällan i antisemitiska argument), inte gör någonting för att avlägsna Hitlerpropagandans antijudiska gift ur massornas medvetande.

Vid varje konkret tillfälle måste våra sektioner riva ner de fascistiska lögnerna om ”judisk kapitalism” eller ”judiska monopolister”. De måste ständigt varna de proletära massorganisationerna för alla försök att återuppbygga antisemitiska organisationer. Genom att använda de senaste årens tragiska exempel måste de impregnera massornas medvetande med den grundläggande sanningen att det är deras eget öde som står på spel under kampen mot den antisemitiska gangsterismen. *Endast i den mån våra sektioner kan få massorna att förstå denna sanning och omsätta den i handling – endast på detta sätt kommer de att lyckas övertyga judarna om att integreringen av deras frigörelserörelse i den globala arbetarrörelsen är det enda som kommer att göra dem i stånd att effektivt försvara sig mot nya vågor av antisemitism.*

- 3) Alla de sektioner inom Fjärde internationalen som står inför en organiserad fascistisk rörelse som till fullo använder sig av antisemitisk demagogi och genomför terroristhandlingar mot judarna, måste sträva efter att mobilisera arbetarklassen i *väpnade grupper* (miliser etc.) för att försvara det judiska folket. Överallt där den judiska befolkningen är geografiskt samlad i *judiska kvarter* måste de föreslå och hjälpa till att upprätta *beväpnade försvarsvakter*, samtidigt som de strävar efter att förena dem med arbetarmiliserna. De måste förklara för de judiska massorna att bara en sådan allians under den väpnade kampen kan garantera ett effektivt försvar. Men samtidigt måste de varna arbetarna för att endast ett väpnat försvar av judarna kan förhindra att hela arbetarrörelsen senare krossas av samma fascistiska vapen.

4. Palestinafrågans nuvarande plats

Efter Andra världskrigets slut har Palestinafrågan fått en ny och särskild betydelse, på grund av ett antal ”nya faktorer” som på ett genomgripande sätt har förändrat dess fysionomi:

- 1) *Industrialiseringen* i Främre Orienten och Mellanöstern har i viss mån stärkt den inhemska arabiska borgarklassen i Egypten, Palestina, Syrien, Libanon och i mindre utsträckning i de andra arabländerna. Den sociala skiktningen av det gamla feodala eller patriarkaliska arabiska samhället har påskyndats. Ett arabiskt proletariat som är mycket starkare numerärt och redan politiskt medvetet har dykt upp på den politiska scenen i många länder i Mellanöstern (strejker i Egypten, Palestina, Syrien, Irak och Iran). Den arabiska *nationalismen* uppvisar samma skiktning. Vid sidan av den feodala och reaktionära panislamismen framträder nu en progressiv panarabisk strömning, som inser att den enda verkliga ramen för att utveckla produktivkrafterna och bilda en arabisk stat är att det förverkligas en union mellan

arabländerna i Mellanöstern. På ett ideologiskt plan kan borgarklassen endast med tvekan stödja denna idé, i den mån den önskar en utvidgning av marknaden för sin industri, som sedan krigsslutet har störtats i en djupgående kris. Den enda kraft som kan *genomföra den nationaldemokratiska revolutionens* program i arabvärlden är proletariatet, som med hjälp av den *permanenta revolutionens* mekanismer kan slutföra kampen mot feodalismen, för den agrara revolutionen, för att befria arabvärlden från imperialistisk intervention och för att upprätta arabvärldens enhet.

- 2) De *antiimperialistiska* rörelsernas tillväxt inom ramen för de koloniala revolutionerna är den omedelbara efterkrigstidens mest betydande omvälvning. Försvagningen av de gamla imperialistmakterna (Storbritannien, Frankrike, Italien) ledde till att borgarklassen och även vissa feodala skikt tog tillfället i akt att genom påtryckningar – och utan att behöva utlösa verkliga massstrider, som de alltid ryggat tillbaka för – få viktiga eftergifter från ockupationsmakterna, såsom att de franska trupperna drogs tillbaka från Syrien och Libanon och att det vidtogs förberedelser för ett tillbakadragande av de brittiska trupperna från Egypten. Dessa olika reträtter från imperialismens sida är en drivkraft för den antiimperialistiska kampen i de andra koloniala eller halvkoloniala länderna i Mellanöstern. De slår ett kraftigt slag mot imperialismens prestige och ökar de inhemska massornas förtroende för sin egen styrka.
- 3) *Palestina* har fått en *nyckelposition* i det imperialistiska försvarssystemet i östra Medelhavsområdet. När de brittiska trupperna har dragit sig tillbaka från Egypten kommer Palestina att vara den brittiska flottans, flygvapnets, landarméns och underrättelsetjänsts huvudbas i östra Medelhavet, och ha en central ställning för att försvara Suezkanalen och den imperialistiska vägen till Indien. Terroristaktionerna används helt enkelt som en förevändning för att samla stora brittiska styrkor i Palestina. I själva verket handlar det för den brittiska imperialismen om att bygga upp en stark bas inför kommande konflikter och för att försvara imperiet.
- 4) *Mellanöstern* har förvandlats till en av *huvudfrågorna under rivaliteten* mellan ”de tre stora”. Före kriget var Mellanöstern den del av världen där den brittiska imperialismens dominerande inflytande var minst hotat. Sedan dess har Rommels framfart ända till El Alamein, utplaceringen av amerikanska ”observatörer” i Ibn Sauds kungarike, utbrottet av den angloamerikanska tvisten om arabisk olja och den rysk-engelsk-amerikanska tvisten om iransk olja, den ryska inbrytningen i iranska Azerbajdzjan, de ryska försöken att hota det turkiska territoriets integritet, organiseringen av den ortodoxa kyrkan i hela Mellanöstern som ett kraftfullt organ för Kremles diplomati – allt detta har ifrågasatt Storbritanniens odelade herravälde i denna del av världen, och har förvandlat den till en arena för ständiga konflikter mellan stormakterna. Och eftersom Mellanöstern dessutom är den minst exploaterade och viktigaste oljekällan i hela världen, håller den nu på att bli det viktigaste stridsområdet under den globala kampen om denna strategiska råvara, vars reserver i USA och Sovjetunionen är kraftigt reducerade. Den amerikanska och sovjetiska diplomatins olika ”taktiska” närmanden till den sionistiska rörelsen måste ses som en del i deras intriger för att ersätta det brittiska herraväldet i arabvärlden.
- 5) Kravet på invandring till Palestina – som fördes fram av massan av judiska flyktingar i Europa och stöddes av en kraftfull protesterörelse inom den amerikanska sionismen, som fick sin kulmen i *Haganas* ”fredliga” aktioner i Palestina samt *Irgun Zvai Leumis* och Stern-

ligans terrorism.

5. Vår utgångspunkt

Utgångspunkten för Fjärde internationalens uppfattning i Palestinafrågan måste vara en förståelse för hur nödvändig den antiimperialistiska kamp som förs av araberna är, och vars mål är att upprätta en union mellan arabländerna i Mellanöstern. Genom sitt antal, sina sociala villkor, och genom att de materiella villkoren för deras existens sätter dem i direkt konflikt med imperialismen, utgör de arabiska massorna, arbetarna och de fattiga bönderna, en revolutionär kraft i Mellanöstern och även i Palestina. Det revolutionära partiet måste först och främst basera sig på dynamiken i den klasskamp som förs till försvar för dessa massors intressen. Fjärde internationalens Mellanösternsektion växer i takt med att det arabiska proletariatet utvecklas och ökar i styrka, och bygger upp sig på basis av de kärnor som finns i Palestina och Egypten. Sektionen måste leda massornas aktioner till försvar för sina dagliga intressen, måste höja arbetarnas medvetande till en förståelse för att det krävs politisk handling, och måste sträva efter att svetsa samman de utsugna kring det revolutionära proletariatet genom en kamp för följande fyra väsentliga krav:

- 1) Omedelbart tillbakadragande av de brittiska trupperna. Fullständig självständighet för Palestina.
- 2) Omedelbart sammankallande av en enda och enväldig konstituerande församling.
- 3) Expropriering av *efendiernas* mark. Den exproprierade marken ska förvaltas av kommittéer av fattiga bönder.
- 4) Expropriering av alla företag som ägs av det utländska kapitalet, med arbetarförvaltning av de nationaliserade företagen.

Genom kampen för dessa fyra centrala mål kommer det revolutionära partiet att skola massorna i behovet att i allt högre grad ställa sig i opposition till den arabiska borgarklassen som är så nära lierad med *efendierna*. När massornas kamp når sin höjdpunkt, när arbetar- och bondekommittéer täcker hela Mellanöstern och frågan om det *arabiska proletariatets maktövertagande* ställs på dagordningen, då kommer det revolutionära partiet att ha skolat massorna tillräckligt mycket för att kunna leda dem till att exproprierar den "nationella" borgarklassen.

Kan, *i nuvarande skede*, dessa fyra mål förverkligas genom en gemensam kamp mellan de arabiska massorna och den judiska arbetarklassens massor? För att besvara denna fråga kan vi inte utgå från abstrakta formler utan från det judiska livets sociala och ideologiska verklighet i Palestina. Med undantag för flera tusen judiska arbetare som är anställda vid järnvägarna, i IPC, raffinaderierna och hamnanläggningarna, är hela det judiska industri- och jordbruksproletariatet i Palestina sysselsatt inom den "slutna" judiska industrin, som fungerar på grundval av en stadig import av utländskt kapital, och garanterar de judiska arbetarna en levnadsstandard som ligger långt över de arabiska arbetarnas. Dessutom lever den judiska gemenskapen i Palestina i ständig fruktan för ett arabiskt uppror, och inför denna fara sätter den allt sitt hopp till fortsatt invandring och upprätthållande av den brittiska ockupationen. Vi kan därför hävda följande:

- 1) Långt ifrån att önska ett omedelbart tillbakadragande av de brittiska ockupationsstyrkorna önskar de judiska massorna tvärtom att de skall stanna kvar i landet. Det enda som de

sionistiska ledarna, såväl borgare som arbetare, kräver är eftergifter i fråga om invandring och upprättandet av en judisk stat. Men judarnas överväldigande majoritet i Palestina (främst *Hagana*) är inte beredda att ”agera” mot imperialismen annat än om en sådan ”aktion” inte äventyrar den judiska gemenskapens grundläggande ”säkerhet” gentemot arabvärlden. Det är därför väpnad kamp eller till och med storskaligt sabotage från de judiska *massornas* sida i nuläget praktiskt taget är uteslutet. Syftet med de sionistiska aktionerna idag är helt enkelt att *utöva påtryckningar* på den brittiska imperialismen för att vinna eftergifter, och inte att sträva efter att driva ut den brittiska imperialismen från Palestina. Terroriströrelsen och den så kallade ”Hebreiska kommittén för nationell befrielse” har som mål att driva ut den brittiska imperialismen från Palestina. Men de kan inte tänka sig en sådan utdrivning annat än i form av en allmän beväpning av judarna i Palestina, som skulle hålla arabvärlden i schack till dess att en storskalig invandring av judar skulle ge dem den militära styrkan att motsätta sig det ”arabiska hotet”. Dessa idéer är en abstraktion som grundas på fullständig utopism, och de är ultrareaktionära och kan bara ytterligare fördjupa klyftan mellan de judiska och de arabiska arbetarna i Palestina.

- 2) Alla judar i Palestina motsätter sig ett omedelbart sammankallande av en konstituerande församling, som skulle lägga makten i händerna på befolkningens *arabiska majoritet*. Terroristerna hävdar att de kämpar för ett fritt, oberoende och demokratiskt Palestina. Men eftersom de är de ivrigaste anhängarna av en ”judisk stat” måste de också hitta en ursäkt för att beröva majoriteten av befolkningen deras suveränitet. De säger sig inte vara redo att anordna allmänna val förrän judarna i exil ”inom en viss tidsperiod har fått möjlighet att” återvända till sitt land. Med andra ord stöder de inte allmänna val förrän judarna utgör en absolut majoritet av befolkningen.
- 3) Judarna har inget intresse av att expropriera *efendierna*, ty det skulle i själva verket beröva dem alla möjligheter att köpa ny mark och utvidga sin ”slutna judiska ekonomi” i Palestina.
- 4) De är ännu mer våldsamt mot expropriering av de företag som har byggts upp med utländskt kapital och mot att landet stängs för kapitalimport, eftersom detta skulle vara en dödsstöt för deras judiska ekonomi.

Slutsatsen är därför oundviklig: i det nuvarande läget utgör de judiska massorna i Palestina i sin helhet inte en antiimperialistisk kraft, och att upprätta ett judiskt-arabiskt antiimperialistiskt block kan inte bli en omedelbar agitationsparoll.

Frågan om *judisk invandring till Palestina* måste ses mot bakgrund av ovanstående överväganden. Så länge de judiska och arabiska ekonomierna existerar som två skilda ekonomier i Palestina kommer den arabiska arbetarbefolkningen att betrakta varje nytt inflöde av judiska immigranter som en handling av öppen fientlighet. Eftersom hela befolkningen i Palestina lever med perspektivet att en blodig konflikt kan bryta ut i Mellanöstern, måste de arabiska massorna med nödvändighet betrakta ankomsten av nya invandrare som en ankomst av *fiendesoldater*. Denna synpunkt bekräftas dessutom av det sätt på vilket de judiska massorna betraktar denna invandring. Det är därför vi måste inse att en fortsatt judisk invandring till Palestina vidgar klyftan mellan de judiska och de arabiska arbetarna, stärker den brittiska imperialismens ställning och förlänger dess närvaro, och kan inte annat än bereda marken för en fullständig utrotning av den judiska minoriteten när det arabiska upproret kommer i nästa skede.

Fjärde internationalen måste därför göra sitt yttersta för att avråda de judiska flyktingarna från att invandra till Palestina. Den måste inom ramen för en internationell solidaritetsrörelse försöka öppna andra länders dörrar för dem, och varna för att Palestina är en fruktansvärd fälla för dem. I sin *konkreta propaganda* i frågan om judisk invandring måste den också utgå från den *arabiska befolkningens suveränitet*. Endast den arabiska befolkningen har rätt att avgöra om invandringen till Palestina skall vara öppen eller stängd för judarna. *Invandringsfrågan måste avgöras av en konstituerande församling som väljs av hela befolkningen från 18 års ålder*. Detta är den enda demokratiska ståndpunkten i denna fråga – och samtidigt är det en ståndpunkt som passar in i ramen för den allmänna revolutionära strategin i Mellanöstern.

Vidare måste Fjärde internationalen fördöma och bekämpa det *brittiska* förtrycket av den judiska invandringen, fördöma alla deras polisiära åtgärder, och mot dessa åtgärder ställa det konkreta kravet på ett tillbakadragande av de brittiska trupperna. Det kommer inte att vara svårt att förklara för de arabiska massorna att detta imperialistiska förtryck, som nu är begränsat till judarna, bara är en förberedelse för ett mycket mer brutalt förtryck av framtida arabiska rörelser. Det ligger i de arabiska massornas intresse att utnyttja varje protesterörelse mot den brittiska polisens terror för att konkret föra fram frågan om ett tillbakadragande av de brittiska trupperna. Dessutom skulle det då stå klart att just ”offren” för förtrycket inte alls skulle acceptera en konsekvent kamp mot sina ”förtryckare”.

På samma sätt måste Fjärde internationalen motsätta sig alla de ”lösningar” som imperialismen föreslår och kanske genomför, med eller utan hjälp av sina agenter i Jewish Agency. Alla dessa lösningar, såsom delning av Palestina, begränsad invandring av 100 000 judar, att det brittiska mandatet överlämnas till FN, har som mål att förlänga de brittiska truppernas närvaro i landet, och berövar majoriteten av befolkningen dess rätt till självbestämmande.

I nuvarande läge är det inte möjligt att förverkliga en *storskalig* enhet mellan judar och araber i Palestina. Endast i mycket begränsad skala och i så måtto som en del av de judiska arbetarna är anställda utanför den ”slutna” judiska ekonomin, har judiskt arabiska strejker kunnat inträffa under det senaste året. Men det betyder inte att en sådan enhet är utesluten för all framtid. Hittills har den judiska befolkningen i Palestina inriktat alla sina ansträngningar på att stärka sina egna ekonomiska och politiska positioner. Men den judiska nationalistiska ungdomens radikala delar har redan insett det meningslösa i Jewish Agencys försök till ”försoning” och ”manövrerande” för att skaffa sig obegränsad invandring och upprättandet av en judisk stat från imperialismen eller stormakterna. De nuvarande vågorna av terrorism från *Irgun Zvai Leumi* och Stern-ligan är *handlingar av förtvivlan* från denna minoritet, som först utnyttjades och sedan övergavs av den sionistiska rörelsens borgerliga ledare, och som uppstod på grund av att hela rörelsen har hamnat i en återvändsgränd. Självklart är denna förtvivlans terrorism inte i sig vägen till en lösning av Palestinafrågan. Snarare tvärtom. Mot denna terrorism kan de arabiska feodalherrarna och bourgeoisien skapa en atmosfär av artificiell ”solidaritet” mellan massorna och imperialismen, och förvärta fientligheten mellan de arabiska och de judiska arbetarna. Ur militär synvinkel kan terroristdåden bara påskynda upprättandet av en brittisk polisstyrka i Palestina, vilket är målet för hela den imperialistiska efterkrigspolitiken. Men som sionismens *sista fas* kan terrorismen, om den inte uppnår några konkreta resultat, göra de judiska massornas mest medvetna och mest aktiva delar mer benägna att *ompröva* hela frågan om sionismen och lösningen på den judiska frågan. Just denna omprövning av frågan är vad Fjärde internationalen måste arbeta för idag.

Varje möjlig enighet mellan judar och araber måste först och främst leda till att judarna *avskaffar all rasideologi och alla rasmetoder*.

- Ned med uteslutande judiska företag! För anställning av arabiska arbetare i alla branscher i landet!
- Ned med separata judiska och arabiska fackföreningar! För bildandet av judiska och arabiska fackföreningar!
- Ned med den dolda bojkotten av arabiska eller judiska produkter! Ned med den ”slutna judiska ekonomin”! För en ömsesidig integrering av de judiska och arabiska ekonomierna!
- Ned med idén om en ”judisk stat” som påtvingas majoriteten av befolkningen! För att sionistiska begrepp elimineras från arbetarrörelsen! För integrering av de judiska arbetarna i de arabiska massornas nationaldemokratiska revolutionära rörelse!
- För att de judiska fackföreningarna och arbetarklassorganisationerna skall bryta sig loss från Jewish Agency och för att byråns samtliga hemliga handlingar skall offentliggöras i sin helhet.
- För att de arabiska fackföreningarna och arbetarklassorganisationerna ska bryta sig loss från Arabförbundet och Arabiska högre utskottet för Palestina, och för att alla hemliga protokoll från dessa organisationer ska offentliggöras i sin helhet.

Alla dessa slagord, som *idag* endast kan föras fram som allmänna propagandaparoller, kommer med nödvändighet att möta ett rasande motstånd från sionisterna, inte bara av ideologiska skäl utan också och i synnerhet därför att judarnas *privilegierade materiella situation* i förhållande till de arabiska massorna därmed hotas. Men allteftersom sionismens bankrutt visar sig allt tydligare för massorna, allteftersom invandringen avtar och den fruktansvärda risken för en arabisk explosion kommer närmare, allteftersom vår propaganda hjälper till att få massorna att inse att det är en fråga *om liv eller död* för dem att finna en gemensam grund med de arabiska massorna, även till priset av att tillfälligt ge upp vissa privilegier – under dessa förhållanden kommer våra paroller att kunna övergå från propagandastadiet till agitationsstadiet, och bidra till att åstadkomma en brytning mellan arbetarrörelsen och sionismen. Detta är ett oeftergivligt villkor för att förverkliga en *judisk-arabisk aktionsenhet* mot imperialismen. Det är det enda som kan hindra den arabiska revolutionen i Mellanöstern från att gå fram över den palestinska judendomens lik. I Palestina såväl som bland de judiska massorna i resten av världen är ett bestämt ställningstagande mot strömmen idag det enda som kan göra det möjligt att arbeta för att vända strömmen i nästa skede.

Det innebär också att Fjärde internationalens sektioner måste bedriva ett förberedande propagandarbete inom yttersta vänsterns sionistiska organisationer. Samtidigt som vi visar att parollen om en ”binationell stat” är en *nationalistisk* och antidemokratisk paroll som går stick i stäv med både rätten till självbestämmande och den antiimperialistiska kampens omedelbara behov i Palestina, måste våra medlemmar hela tiden ställa frågan om *ett konkret förverkligande* av parollen om judisk-arabisk enhet på dagordningen. De måste konfrontera de centristiska ledarna med deras ansvar, de måste sätta upp ett antagande av det antirasistiska program som skisserats ovan på dagordningen, och på så sätt påskynda utvecklingen av den judiska arbetarklassens förtrupps medvetande bortom sionismens stadium.